

Udskriftsdato: 20. december 2025

KEN nr 9855 af 27/02/2013 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - ej handicap - afskedigelse - kommuner - kompetence - ej medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 7100372-12

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - ej handicap - afskedigelse - kommuner - kompetence - ej medhold

J.nr. 7100372-12

En pædagog, der lider af epilepsi, blev opsagt efter ganske kort tids ansættelse i en SFO. Der var ikke fremlagt lægelige oplysninger vedrørende klagers epilepsi. Klager oplyste i forbindelse med ansættelsen, at hun ikke havde anfald og var i god medicinsk behandling. Under disse omstændigheder fandt nævnet ikke, at det var sandsynliggjort, at klagers epilepsi kunne karakteriseres som et handicap i forskelsbehandlingslovens forstand. Klager fik derfor ikke medhold.

Klagen drejer sig om påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med, at en pædagog, der lider af epilepsi, blev opsagt efter ganske kort tids ansættelse i en SFO.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Det var ikke i strid med forskelsbehandlingsloven, at klager blev afskediget fra stillingen som pædagog hos indklagede.

Sagsfremstilling

Klager blev pr. 16. januar 2012 ansat som pædagog i den indklagede kommune med tjeneste indtil videre ved SFO X. De første tre måneders ansættelse var prøvetid.

Forud for ansættelsen havde klager oplyst, at hun havde epilepsi. Hun erklærede den 11. januar 2012, at hun ikke havde anfald på grund af god medicinsk behandling, og at hun havde en god rytme i hverdagen.

Klager blev den 24. januar 2012 indkaldt til tjenstlig samtale på baggrund af flere episoder, hvor hun havde udvist uforenelig opførsel i forhold til arbejdet med børnene, herunder samspelet med hendes kolleger.

Af indklagedes notater om klagers første uge (uge 3) i SFO X fremgår følgende vedrørende fredag den 20-1-12:

"På personalemødet siger vi velkommen til [klager], hun fortæller at hun har epilepsi men at hun er vel medicineret, hun fortæller yderligere at når hun får anfald så er det som om at hun kikker lige ud og snakker som om hun taler i søvne, [klager] fortæller også at hun, alt efter hvor gamle børnene er, mener hun kan bede dem siger "om hun er der". Hun fortæller at hun tager så mange piller at hun så hun godt kan være træt

Personalet tager fra i [S] og fortæller at [klager] har fortalt om sine 2 operationer i hjerne, meget detaljeret. Hun har desuden fortalt i detaljer at hun er blevet voldtaget og at hendes mand ikke får sex, da hun ikke kan lide det. En af de øvrige medarbejdere tager hånden op til hoved for ikke at høre det [klager] fortæller, hvorpå [klager] flytter hendes hånd.

Der er diskofest på Sfo'en fra kl. 17-20.

Kl. ca. 18 oplever [T] at [klager] står og sparker til en dør, meget apatisk og er ikke til at kontakte, [T] kontakter en anden medarbejder der tager hende med ind på personalestuen, og sætter [klager] i stol, [klager] er stadig ikke til at få kontakt med, Personalet kontakter [S] som er Souschef, [klager] begynder så småt at komme til sig selv, [S] fortæller at hun har haft en anfald, [klager] kan ikke huske det [S] siger til [klager] at hen mener at hun skal hjem, hun tilbyder at ringet til [klagers] mand eller selv køre hende hjem, [klager] sider længe uden at svare, [S] siger at hun er nød til at svare, [klager] svar jeg vil ikke hjem, jeg vil gerne vise jeg er stærk, men mand bliver sur, i må undskylde det sker ikke igen. [S] siger at hun skal hjem, og at hun køre hende hjem. "

Det fremgår af referat af tjenstlig samtale den 27. januar 2012, at klager på den anden arbejdsdag meldte sig syg for sent, mens hun den tredje dag kom for sent. Om fredagen fik klager et epilepsianfald under en disko-fest, der blev holdt i SFO'en. Lederen vurderede, at anfaldet var så voldsomt, at klager skulle hjem dels af hensyn til sin egen sikkerhed dels af hensyn til børnene i institutionen og kollegerne.

Det fremgår også af referatet af den tjenstlige samtale, at der havde været flere episoder i løbet af ugen, der gjorde, at klagers kolleger var bekymrede og følte, at klager kunne virke grænseoverskridende, fraværende og ustabil.

Klager gav under den tjenstlige samtale udtryk for, at hun ikke var blevet orienteret godt nok om sygemeldingsproceduren, og at kollegerne skulle have sagt fra, hvis de ikke ønskede at høre om hendes privatliv. Det var klagers opfattelse, at hun godt ville kunne have arbejdet videre efter anfaldet.

Klager blev ved brev af 2. februar 2012 varslet om, at indklagede påtænkt at afskedige hende. Begrundelsen for den påtænkte afsked var, at indklagede ikke mente, at klager forsvarligt ville kunne udføre alle elementer af pædagogjobbet - herunder alenetid og ture med børn. Derudover havde ledelsen oplevet en uhensigtsmæssig adfærd i sociale relationer til kolleger.

Der blev den 28. februar 2012 afholdt forhandling i anledning af den påtænkte afskedigelse, hvor der blev drøftet "forløbet fra ansættelsessamtalen, selve den første uges arbejde og samtalen den 27. januar 2012".

Det fremgår af referat vedrørende denne samtale blandt andet, at indklagede fortsat ville lægge vægt på, at klagers "adfærd (hendes kommentarer om privat liv samt manglende respekt for de sociale relationer på arbejdspladsen) var uforeneligt med arbejdet i det pædagogiske felt, samt at [klager] ikke loyalt havde oplyst om, at hun fik anfald af væsentlig betydning for arbejdet, jfr. erklæring af 11. januar 2012."

Det fremgår også af referatet, at indklagede ikke havde mulighed for at omplacere klager til en konkret stilling, da hendes adfærd blokerede for dette.

Klager blev den 29. februar 2012 afskediget til fratræden den 14. marts 2012.

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at afskedigelsen var i strid med forskelsbehandlingsloven, da der blev lagt vægt på, at hun havde epilepsi.

Det er klagers opfattelse, at sagen ikke kan afvises som en fagretlig sag. Klager henviser i den forbindelse til, at spørgsmålet om ligebehandling ikke er en del af overenskomsten og derfor ikke skal behandles i det fagretlige system. Hertil kommer, at klager blev opsagt inden for prøvetiden, og overenskomsten ikke giver mulighed for at videreføre en afskedigelsessag for afskedigelsesnævnet, da klager ikke havde været ansat i otte måneder.

Klager henviser til, at hun ved ansættelsen oplyste, at hun havde epilepsi, men at hun mente sig anfaldsfri, da hun ikke havde haft anfald inden for det seneste halve år. Klager kunne dog som epileptiker ikke udstede garanti for, at der ikke ville komme anfald.

Klager henviser videre til, at indklagede afskedigede hende under henvisning til, at hun havde epilepsi, og at indklagede ikke havde truffet de foranstaltninger, der var hensigtsmæssige for, at hun med sit handicap kunne få adgang til at udøve beskæftigelse. Klager henviser i den forbindelse til, at der kunne have været søgt om personlig assistance, således at hun ikke skulle tage alene på ture eller være alene med børnene.

Klager mener, at de situationer, der er beskrevet af hendes tidligere kolleger, er unuancerede, og at episoderne er taget ud af en sammenhæng. Det er rigtigt, at klager havde fortalt om sine hjerneoperationer til en enkelt kollega, men dette skete fordi snakken gik på operationer, og klager mener ikke, at hun var overskridende i forhold til beskrivelsen af operationen.

Klager havde også kun fortalt til en enkelt kollega, at hun var blevet voldtaget. Klager havde aldrig fortalt, at hun faldt i søvn på arbejdet, men at hun kunne være træt. Hun havde heller ikke med tårer i øjnene bedt om hjælp til at klare en konflikt med børnene, eller råbt op om, at morgenmadskassen ikke skulle koste penge.

Klager afviser i øvrigt, at hun havde sagt til børnene, at mænd nogle gange kunne være onde.

Indklagede påstår sagen afvist, da det drejer sig om en fagretlig sag, som burde være behandlet efter overenskomstens regler. Sagen drejer sig også om fortolkning af helbredsoplysningsloven, idet klager havde tilbageholdt oplysninger om sin sygdom.

Indklagede anser ikke velbehandlet epilepsi for at være et handicap og oplyser, at der er ansat andre epileptikere på skolen.

Indklagede betragtede ikke klager som handicappet, og klager havde på intet tidspunkt henvendt sig med henblik på foranstaltninger for, at hun kunne udøve beskæftigelsen som pædagog. Klager havde således klart under alle samtaler udtrykt, at hun havde en sygdom, og at hun ikke ønskede at blive betragtet som handicappet.

Indklagede henviser til, at klager havde bagatelliseret sin sygdom, idet hun på et personalemøde havde beskrevet sine anfald som "mindre anfald", hvor man kunne kontakte hende og bringe hende ud af anfaldet. Det anfald, som klager fik ved festen, var imidlertid så voldsomt, at kollegerne måtte trække sig fra børnene for at få klager ved bevidsthed samt kørt hende hjem.

Det er indklagedes opfattelse, at det ikke er sikkerhedsmæssigt forsvarligt, at klager vil kunne være alene med børn, der måske ikke reagerer rationelt som voksne.

Det er derfor indklagedes opfattelse, at sagen drejer sig om social og sikkerhedsmæssig forsvarlig opgavevaretagelse og intet har med forskelsbehandling at gøre. Klager blev ikke indkaldt til den tjenstlige samtale på baggrund af det epileptiske anfald, men på grund af hendes samlede adfærd og opgavehåndtering i den første uge af ansættelsen.

Indklagede har i den forbindelse henvist til en række notater, der blev udarbejdet af klagers kolleger om hendes jobvaretagelse i SFO'en. Det fremgår heraf, at kollegerne havde beskrevet, at klager havde en "grænseløs" adfærd på SFO'en, hvor der var børn til stede, der kunne overheøre ting, som ikke var beregnet til aldersgruppen 6-10 år.

Kollegerne havde beskrevet en række eksempler på situationer, som efter deres opfattelse gjorde, at det ikke er forsvarligt, at klager havde med børn/unge at gøre. Det blev blandt andet nævnt, at klager havde fortalt børnene, at "at mænd nogen gange godt kan være onde", at klager havde fortalt sine kolleger, at hun havde fået to operationer som følge af epilepsi, herunder en fejloperation, at hun var blevet voldtaget i en container, og at klager havde overskredet en mandlig kollegas grænser ved to gange at smyge sig op af ham.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Det er klagers faglige organisation, der på vegne af klager har indbragt sagen for Ligebehandlingsnævnet. Sagen kan derfor behandles af nævnet, idet det må anses for godtgjort, at der ikke iværksættes fagretlig behandling af kravet.

Det ligger uden for Ligebehandlingsnævnets kompetence at tage stilling til spørgsmål i henhold til loven om brug af helbredsoplysninger m.v. på arbejdsmarkedet.

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med afskedigelse efter loven om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v. (forskelsbehandlingsloven).

Det fremgår af lovforarbejderne, at handicap ikke er et entydigt begreb. I praksis opereres med en forståelse af begrebet, hvorefter der for at være tale om et handicap eller en person med handicap, må kunne konstateres en fysisk, psykisk eller intellektuel funktionsnedsættelse, som medfører et kompensationsbehov, for at den pågældende kan fungere på lige fod med andre borgere i en tilsvarende livssituation. Det fremgår også af forarbejderne, at det ikke er afgørende for beskyttelsen mod forskelsbehandling på grund af handicap, at der er et konkret behov for kompensation.

Der er ikke fremlagt lægelige oplysninger vedrørende klagers epilepsi. Klager oplyste i forbindelse med ansættelsen, at hun ikke havde anfald og var i god medicinsk behandling. Klager blev afskediget efter ganske kort tids ansættelse. Under disse omstændigheder finder nævnet ikke, at det er sandsynliggjort, at klagers epilepsi kan karakteriseres som et handicap i forskelsbehandlingslovens forstand.

Klagen tages herefter ikke til følge.

<7100372-12>